

[Christiani.]

for Forkastelse, det vil sige, at 18¾ pCt. af de stemmeberettigede Medlemmer er efter Lovforslaget i Stand til at forkaste Forligsmandens efter bedste Evne og Skøn afgivne Forslag. Dette finder vi urigtigt, men vi har ikke ment at kunne gaa saa langt, som vi gerne vilde, nemlig til, at 75 pCt. af de stemmeberettigede skal udtale sig for Forkastelse, for at en Forkastelse skal kunne være gyldig. Det er det, der staar i Arbejdsgivernes Forslag, og som er accepteret af de Konservative, og som jeg ogsaa gerne vilde have accepteret. Vi indser, at saa langt kan vi ikke komme denne Gang, men vi haaber, at de beskedne Ændringsforslag, som jeg her har omtalt, til Slut dog alligevel vil kunne bevæge det høje Ting til at give dem Tilslutning.

Saa kommer jeg til den bekendte § 8. Den har der jo været talt en hel Del om, navnlig om dens Redaktion — det skal jeg om et Øjeblik komme til. Det, vi har ønsket ændret i Lovforslaget, er, at man skal kunne lægge flere Afstemningsgrupper sammen, hvorefter det fælles Resultat skal afgøre, om Forligsmandens Forslag er vedtaget eller forkastet; Lovforslaget siger, at der skal simpel Majoritet til blandt de stemmende. Vi mener ligeledes her, at simpel Majoritet er for lidt, og vi foreslaar derfor 60 pCt.

Endelig er vi jo enige om Ændringen i den sidste Del af Paragraffen — det var den, som hverken det ærede Medlem Hr. Krag eller det ærede Medlem Hr. Lundberg kunde forstaa. Men den er nu klar, idet den højtærede Socialminister har givet denne Bestemmelse en mere tydelig Affattelse, hvoraf det fremgaar, at det, man vil, er bare at gøre to Størrelser, der er, om jeg saa maa sige, inkommensurable, sammenlignbare, ensartede, saaledes at de kan sammenlægges. Man gaar da ud fra Urafstemningen som det grundlæggende, og den Afstemningsprocent, som dér findes, overfører man paa Grupperne, som stemmer ved kompetente Forsamlinger; paa denne Maade faar man altsaa den ene Gruppe reduceret til at være af samme Slags som den anden; og endelig fordeler man saa de i den kompetente Forsamling faldne Ja- og Nejstemmer inden for det reducerede Antal af stemmeberettigede, og derved faar man to Tal, som kan lægges sammen. Jeg tror, at hele denne Paragraf nu er klar for alle det høje Tings Medlemmer, og jeg kan derfor ogsaa anbefale den til Vedtagelse, men, som sagt, med den lille Ændring, at 50 pCt. bliver til 60 pCt.

Endelig har vi foreslaaet nogle Smaaændringer til § 10. Det hedder først, at Sager om Overtrædelse af denne Lovs Bestemmelser paadømmes ved Den faste Voldgiftsret. Man er fra alle Sider enig om, at Den faste Voldgiftsret ikke er i Stand til eller kompetent til denne Paadømmelse, og derfor er det Stykke efter vort Forslag udgaaet.

Dernæst har vi gjort en lille Tilføjelse, som ogsaa er tiltraadt af hele Udvalget. Det er til sidste Stykke i § 10, hvori det hedder: „Ved Paadømmelsen af Sager vedrørende Overtrædelse af de i § 4, Stk. 3, og i § 7, Stk. 3, indeholdte Forbud mod Offentliggørelse eller Meddelelse anses det som en meget skærpende Omstændighed, at Meddelelse er tilfyldt Offentligheden.“ Vi har dér ønsket tilføjet: „ogsaa selv om dette sker gennem Pressen i Form af „Forlydender““. Vi mener, at dette vil have en ikke ringe Betydning, for det er jo desværre blevet Coutume, at det, saa snart en vigtig Sag skal afgøres herhjemme, straks hedder i Aviserne: Efter et sikkert Forlydende er det saadan og saadan — og saa begynder Folk jo at diskutere. Det er derfor heldigt, at vi har kunnet enes om, at man heller ikke har Lov til at røbe noget i Form af Forlydender, hverken om, hvad Forligsmanden har foreslaaet, eller om, hvordan Afstemningen er faldet ud.

Endelig har vi foreslaaet indsat som nyt Stykke efter Stk. 2: „Bøder, der idømmes efter nærværende Lov, tilfalder Statskassen.“ Det er ligeledes et Punkt, hvorom der er Enighed.

Disse vore forskellige Ændringsforslag skal jeg tillade mig at anbefale til Vedtagelse.

Bouet: Da Forslaget var til første Behandling her i Tinget, fremhævede jeg det betimelige i de Krav, som var stillet fra Arbejdsgiveres Side om, at et Mæglingsforslag, forelagt af Forligsmanden, kun kunde anses for forkastet, naar 75 pCt. af de stemmeberettigede havde stemt imod Forslaget, hvilket jo er i Analogi med Septemberforligets Bestemmelser om, at en Strejke eller Lockout kun maa varsles, hvis 75 pCt. af de stemmende i en kompetent Forsamling har stemt derfor. Vi har da ogsaa ført dette Forslag frem i Udvalget ud fra den Betragtning, at da Forligsmanden optræder ikke alene som Repræsentant for Parterne, men som Repræsentant for Samfundet, idet de øvrige Samfundsklasser jo i høj Grad berøres af de Konflikter, som opstaar, ikke mindst naar det bliver til